

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσ τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδόον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ Ξένα δυος μέρη— δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τὸ χ έ ρ ι .

Εικοστή του Μαρτίου κι' ένάτη,
σταφιδάων θυμός και γεινάτι.

'Επτακόσια κι' ένεννίοντα και με τέσσαρα συγχρόνωσ,
κόβει ράβει μεγαλεία κάθε πούρωσ φαμφαρόνωσ.

"Άσ τὸ μάθουνη κι' οί 'λίγοι κι' άσ τὸ μάθουν κι' οί [πολλοί...]

έκτωσ τόμοσ εξέδωθι Φιλοσόφου Φασουλή.
Μά κι' αυτόσ ό νέωσ τόμοσ μ' όλα τάλλα μας βιβλία
και 'στὸ σπῆτι μας πωλείται και 'στὰ βιβλιοπωλεία.

Φασουλήσ και Περικλέτωσ, ό καθένωσ νέτωσ σκέτωσ.

Φ.— Μές 'στησ δόξησ τήν κραυγλήν
και παιάνων διαφώνων
στεφανώσαντες και πάλιν
τάσ σικιάσ τών προπατόρων.

Γλώσσησ χαίροντεσ υγιείαν
και τήν Λαύραν τήν 'Αγίαν
εορτάσαντεσ φρενήρεισ,
και μ' άνδρείων και με ζήλον
εξορμήσαντεσ ζιφῆρεισ
κατά τών άνεμοούλων.

Κατά ταΐν κι' έν σοφία
παρατάξαντεσ λοφία,
παρατάξαντεσ φτερά
και σειρήνια λαυπερά.

Είσ τὸ κλέωσ έρειπίων
νέα κλήησ στήσαντεσ,
κι' από στόματα νηπιών
αίνουσ καταρτίσαντεσ.

Βομβαρδίσαντεσ άσφαίρωσ τῆσ 'Αθήνωσ τὸν άέρω
έκ του λόφου τών Νυμφών,

κι' εξυπνήσαντεσ με βρόντουσ τήν άθάνατον μητέρα,
τήν κοιτίδα τών σοφών.

Είσ σικιάσ έπιτεθέντεσ
και μ' αυτάσ ξεσσερωθέντεσ,
και με τρόπαια λαβάρων
και σημαίασ εορτών
συγκαλύσαντεσ μαρμάρων
χρόνιον κοινορτόν.

Τριζαντεσ τάσ σακκαράκασ
έπί τών πεσοδρομιών,
ρίψαντεσ κι' έν βλέμ' άμάκασ
πρὸσ τὸ Κεντρικόν Ταμεϊον.

Δεῦτε, Περικλή κανάγια,
δεῦτε σήμερα με βάγχα
ταπεινώσωμεν Βουλγάρουσ
κι' άναστήσωμεν Λαζάρουσ.

II.— Είδεσ πάλι τουσ προγόνουσ;
Φ.— Ναι, τουσ είδα πέρα πέρα.
II.— Και τί σουπνη, Φασουλή μου;
Φ.— Τήν κακή ψυχρά σου 'μέρα.
II.— Γιατί 'βρίζεσ έτσι, βλάκα, και γελώντωσ με κωτῆσ;
Φ.— Νά σέ μάθω πὸσ δέν πρέπει γιά προγόνουσ νά 'ρωτῆσ.

Με κόρδωμα πολὺ και 'περφηρένωσ
κι' έφέτωσ τουσ φορτώκαμε στεσάρινωσ,
κι' έφέτωσ δυνακά τουσ 'προσφονήσαμε
κι' έφέτωσ δυνακά τουσ 'βασανίσκαμε.

'Εβλεπαν ἀληθῶς περιχαρεῖς
τῶν θείων ἀπογόνων τῶν τῶ στάσιμα,
κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης Θεοδῶρῃ
τοὺς εἰδειγνε τὸ Τούρκικο παρὰσκιμα.

Δὲν εἶχαν φουσανέλα, μῆτε φέσι,
μῆτε σπαθὶ τοῦς ἐξῶνε τῆ μέση,
μὲ φράγκικα ἴφορῶσαν, σμῶλαινε, φράκο,
κι' ἐδάβαιναν ἐμπρὸς μας γελῶστοι,
κι' ἄκουσα τὸν Βλαχάξκα καὶ τὸν Διάκο
νὰ κάνουνε κουδέτα Γαλλιστί.

'Εγὼρευαν κι' αὐτοὶ τὸ μενουέτο,
κι' ἄκουσα τὸν Ἄνδρουῦτσο, Περικλέτο,
κομμὰν σὰ βὰ νὰ λήθ' στὸν Πλαπούττι.
κι' εἶπα ἴστους ἀπογόνους: τείναι τοῦττα;

Κι' οἱ πρόγονοι ἴμιλουσαν Γαλλικὰ
κι' ὅλα τὰ μάρμαρά των τὰ λευκὰ
δὸς του καὶ τὰ πιτσιλίξαν τὰ σάλλιμας,
κι' ἐπῆραν τὰ στεφάνια ποῦ τοὺς ἴπυγαμε,
καὶ τὰ βάλαν ἀπάνω ἴστα κεράλλιμας,
κι' ἔτσι στεφανωμένοι ζαναφύγαμε.

Π.— 'Αλλὰ τοὺς εἰδεξα κι' ἐγὼ,
βρέ Φασουλῆ μου γικουντῆ,
τοῦ Ναυτικοῦ τὸν Ἰπουργό,
τὸν καπετάνιο Κωνσταντῆ.

Καὶ νὰ, τοὺς εἶπα, πρόγονοι, νάτο τὸ παλληκάρι,
ποῦ λένε πῶς ζεπέρασε Μιζούλη καὶ Κανάρη,
νὰ τὸ δελφίνι τῆς στεριᾶς καὶ νάτος ὁ ξιφίας,
ὁ πῆθος τῆς ἀληθινῆς τῶν ἀρθιμῶν σορίας.

Μὲς ἴστη Βουλή τὸν ῥώτησαν γιὰ τὸν τρανὸ τὸν Στόλο
καὶ πόσαι ρίχνει κανονικὰ τὸ κάθε πυροβόλο,
κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε ἀβρὲ παιδιὰ, δὲν εἶμαι κανονιέρης,
κι' ἐκεῖνο τοῦ ῥωανίζανε: τότε λοιπὸν τί ζερέεις;

Ἐέρα μονάχα νὰ σὰς ἴπὼ πόσα γερά κανόνια
ἔριξε τὸ Ῥωμαῖκο σὲ χρέη του παμπάλαια,
κι' ἂν τοῦ βασιτοῦν τὰ κότσα του καὶ ἴστα κατόπιν χρόνιοι
νὰ σκᾶση κι' ἄλλαι κανονικὲς σὲ δνευστῶν κεράλλια.

'Εγὼμικι γιὰ τὰ νούμερα, γιὰ Νκυτικὲς δὲν κάνω,
καὶ μόνο μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἴψνομικι πρὸς τᾶστρα,
κι' ἄδικως σήμερ' ἄστακος μ' ἐβάλλανε νὰ πῶνω
ἐμπρὸς εἰς τὸ Καρακπουρού, ἴστης Πρίβεζας τὰ κάστρα.

Φ. Χαρά καὶ ἴστης ἐληθῆς καὶ ἴστα κορδόνια,
μὰς ἴλθαν τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χειλιδόνια
νὰ κτίσουςε χαρούμενα φωλιχὰς
κι' ἀπὸ ἴψηλὰ νὰ ρίχνουσι κουτσουλιαχὰς.

Μὰς ἴλθαν καὶ τὰ βόγια τῶν βαγιῶ,
κι' ἐκεῖνον τοῦ διαβόντρου μας τὸν γυῖο,
τὸν γέρο Θεοδῶρῃ τὸν Στρατηλάτη,
ποῦ τᾶφτεγαξε μαζὶ μὲ τὸ Παλάτι.

κι' ἔγινε πρῶτος φίλος τῆς Κορώνας,
τὸν ἐξυμενε τὸ κόμμα τῆς Κορδόνιας.

Τῷ Θεοδῶρῃ τῷ στρατηγῷ τὸ νικητήρια,
ὡς τοῦ Λιμπρῆτη λυτῶθεν εὐχαριστήρια
καὶ πάλιν ἀναγράφει σοὶ τὸ κόμμα
κι' ἀνοίγει σὰν κροκοδείλιος τὸ στόμα.
Ἦς ἔχων δὲ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
σῶσον ἐκ τῆς γουγούρας τὸ στομάχι των.

Πάρετε, διαβόλοι, βάγια,
καὶ μὲ ζήτω κι' ὠσανά
ράνετε τὸν Κορδονεῖ,
ποῦ μὰς ἔχει κάνει μάγια.

'Η πολυτάβη μουφλούζα,
ποῦ μ' ἐλέγγους στέκει σοῦζκα,
σὰν τὸν Λάζαρο κι' ἐκεῖνη
θαῦμα κερτερεὶ νὰ γίνη.

Κι' ὁ παππούλης τὴν κυττῆ
κι' ἔξω δεῖρο τῆς φωνάζει,
κι' ἀπ' τὸν τᾶφο τῆς πετῆ,
τὰ σουδάκια τινάζει,
καὶ φιλεῖ τὸ κάθε χερί
τοῦ παπποῦ τοῦ Σερσκακέρη.

Π.— Νέον Πάσχα τῆς πατριδος
μὲ χαρὰς σκιρτήματα,
μονοπωλῖα σταριδος
καὶ πακρακρητήματα.

Σταφιδαδες μουμουριζου
καὶ τὸν γέρο τραγουρίζου,
κι' ὅλο γιὰ σταφιδα λένε
κι' ὅλο γιὰ σταφιδα κλαίνε.

Κι' ὁ Θεοδῶρῃς τοὺς λέει: μὰς καὶ σῦρτε παραπέρα,
κι' ἂν μὲ τοὺς Τούρκους τᾶβκα καὶ τοὺς Βουλγάρους τότε
μὰ νὰ τὰ βάλω δὲν ἴμποροῦ καὶ μὲ τὴν Ἐγγιλιτερὰ,
γινατὶ σὰν τὴν θυμώσωμε κι' ἐκεῖνην, πατριωταί,
τὴν δόλια τὴν σταφιδα σας εἰς μόνιο θὰ τὴν τρώτε.

Φ.— Μακροῦς αἰῶνας παρεῖδες, Μούσα,
τὸν Ἐλικῶνα σιωπηλόν,
καὶ δὲν ἴχουσῆς κλλιφωνοῦσα
τὸ προῖόν μας τὸ σφιγγιλιόν.

'Αηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὴν πλουτοφόρον μας σταφιδα ψάλε,
ἴτης μὲ δάφνας τῶν Μαραθῶνων,
τῆς Σαλαμινοῦ, τῶν Πλαταίων,
προσθέτει κι' ἄλλας νέων ἀγῶνων
ἴστον Σκινιδάρην τὸν κρηταῖον.

Τὸν γεροκρότησαν στρατοὶ καὶ στόλοι
μὲ τὰ κανοῦρα τὰ τρικαντά,
πρὸς τοῦτον ἴψωσαν τὰς χετρας ὅλοι,
κι' αὐτὸς καθόλου δὲν ἀπαντᾶ.

Ἐν μέσῳ τῶσθε σταφιδαντάρας
ψυχρῶς ἀκούει τὸν κοπετὸν
ὁ Θεοδωράκης μὲ τὰς τιάρας
Σαίταφάρων στρατηλατῶν.

Ἐτὸ Παρλαμέντο θυμόνουν Ρούφου
κί' ἔλους τοὺς πῶνει κακὸ μπουρί,
κί' Ἑγγλέζοι παίξουν τὸ κλωτσσοκούφι
μὲ τὸν Ἀρκάδα τὸν Θεοδωρή.

Κί' ἔσοι πεινάσανε κί' ἔσοι πεινᾶνε
τὸν ξεκουφαίνουν μὲ τὸ και τὸ,
τὸ παρακράτημα γυρεῖουν νῆνχι
εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατό.

Κί' ὁ Στρατηλάτης, ποὺ προσκυνεῖται,
δὲν ξέρει πόσα νὰ τοὺς κρατήση,
καὶ τὸν Διμπρήτην τὸν ἀπαρνεῖται
πρὶν τρεῖς ἀλέκτωρ ν' ἀναφωνήση.

Τροχιζεὶ πένα, τροχιζεὶ πάλαι
τροπαιοφόρου σταυραετοῦ,

κί' ὑπὸ σταφίδος βουιὰ μεγάλη
θάπτε λιμπρέτα περὶ Στρατοῦ.

Μὲ τῆς σταφίδος τὸ Συνδικάτο
ἄσημονηθῆκαν ἡ Στρατηγίαις,
καὶ κάθε μέρα πᾶνε πρὸ κάτω
καὶ μᾶς ἀφίνουν χρόνια κί' ὑγειάις.

Ἄνταμωθῆκαν μὲς 'στὸ κοφρίνι
μ' ἄλλα χαρτιά μας καὶ μακρίεστα,
κί' ἤχουν παιζνες, ἀλλὰ καὶ θῆνοι,
κί' ἔλοι φωνάζουν: θεὸς σ' ἠρώεστα.

Π. —

Τῆς ταλαιπόρου σταφίδος Μούσα,
συφοριασμένη, πολυπαθεῖσα,
τὰς ἱεράς σου βάλε παλάμας,
'στὸν σταφιδάδιον τὰς κεφαλὰς,
κί' ὁ Θεοδωράκης ὁ Δελιάμας
νὰ τοὺς 'συχάση μὲ συμβουλάς.

Με Τσιριγώτη σρικτόδεσέ μας
ζουρλομανθιά στενό στενό,
καί μ' ἓνα κλήμα στεφάνωσέ μας
χρυσῆς σταφίδος ἐρετεινό.

Ἐστῆς τρικιμιάς φέρε μπουνάτσαις,
φέρε τοῦ πλούτου τὸν Νιζιάρκα,
κι' ὅλοι σὺν πρῶτα νὰ καὶν συγνάτσαις
ν' ἀνάθου πούρα, πίπαις, τσιγάρκα.

Σὺ τὴν σαθρὰν μας σῶσε σαφίδα,
κι' ἄς μὴ μᾶς σκιάξουν νέοι λιμοί,
καί νὰ λυσσάζουν γιὰ τὴν σταφίδα
κι' ὅσοι μὲ τούτῃ δὲν τρῶν ψομί.

Φ. — Ὁ σὶρ Μπρόδερτον κι' ὁ Σόου, ποὺ τοὺς εἶδες ἐδῶ πέρα,
ἦλθαν, εἶδαν τὸν παππούλη κι' ἔβρυναν ἄσπιν Ἐγγλιτέρα.
Φεύγουν τοῦτοι, φθάνουν ἄλλοι,
κι' ὅλοι λένε, μπουνατάλα,
ὁ Λιμπρίτης μὲ τὸν Ράλλη
πῶς δὲν τᾶχουν καλά.

Κι' ὁ Ξανθός, ποὺ χαιρεῖ τῶρα τὰ πιστὰ τοῦ Στρατηλάτου,
χωρατεύωντας κηρύττει
πῶς θὰ βάλῃ τὰ σκυλιὰ του
νὰ δαγκώσουν τὸν Λιμπρίτη.

Π. — Μὲς ἄσπιν τῆς σταφίδος καὶ τὸ νέο ξαφνικό
μὲ πολλὴν χαρὰν μου βλέπω καὶ τὸ Πυροβολικό
πῶς τραπέζικε πρώτος δίνει
ἄσπιν ὠραία Κηρισσιὰ,
καὶ μ' ἀγάπη τρώει πίνει
τὰ καλλίτερα κρυσσιὰ.

Φ. — Μὰ κι' ἂν τρώῃ τί μ' αὐτό;
φθάνει μόνο νὰ πληρώῃ
καὶ νὰ μὴν τραβᾷ κανόνι
γιὰ φαγὶ καὶ γιὰ πιστό.

Π. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλιᾶ... μεγάλῃ γεγονότα...
μὰ πῆς μου πῶς σοῦ φαίνονται κι' αὐτὰ τὰ βαρελότα,
ποῦ σείνουν τὸ πτολιέθρον, κι' ἔκει ποῦ πᾶς ἄσπιν σπῆτι σου
σκιάζουν ἐμπρὸς ἄσπιν μύτη σου;

Φ. — Νομίζω πῶς καὶ σήμερα κι' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
ζωογονοῦν τὸ φρόνημα κι' ἀνδρίζουν τὴν ψυχὴν,
κι' ἄς πᾶμε, κνωδαλον, κι' ἐμεῖς μέσθ σ' αὐτὸν τὸν κρότο
νὰ ρίζουμε μὲς ἄσπιν Βουλή κανένα βαρελότο,
νὰ δοῦμε πῶς θὰ φεύγουν τὰ πόδια τῶν πατέρων
κι' ὁ Κόντες κι' ὁ Κορδόνκρος μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Πρ. Μὰ πρὶν ρίζῃς βαρελότα
δέξου δρό γαστούκι πρῶτα.

Λάξαρὸς πολιτικὸς καὶ πολλὸ μελωδικός.

Ἐρδι Λάξαρὶ περδέ,
Θωδωράκη σανιδέ,
ποῦ κρυμμένος ἄσπιν μπερδέ
ψάλλεις τὸ πᾶ θοῦ γὰ δέ

ἄσπιν φιλό μας τὸν φιδέ,
ἄσπιν Γεωργιάνη δηλαδὴ,
τῆς Κερκύρας τὸ παιδί.

Θωδωράκη μονομπίρ,
ποῦσαι φλόγα, ποῦσαι πῦρ,
καὶ γεμάτος ἀπὸ κλέν,
τὸ Λιμπρίτη τέτοια λείει.

Τὲ σκαλὶς με τὲ ποτίς με,
Θωδωράκη λησιμονεῖς με.
Στρατηγιάκις πᾶν ἄσπιν πάτο,
μὰ καὶ τὸ Σερασκεράτο
ἔρδε σοῦρδε, Στρατηλάτη,
τὸ φορτώθηκες ἄσπιν πλάτη.

Καὶ μὲ κράνος μετῶς ἄσπιν Στέμμα
ἐκορῶθήκες Ἰνφάντε,
καὶ ξανάκοφες τὸ γαϊμά
τῆς Φραγκιάς καὶ τοῦ Λεβάντε.

Ποῦναι ποῦλγκες, Γαζῆ,
πῶς θὰ πᾶσμε μαζὶ;
Τῶρα μπάνεῖς, Στρατηλάτη,
κι' ὡς Λιμπρίτης ἄσπιν Παλάτι...
συνωνόματε σπολλάτη.

Θωδωράκη σανιδέ,
σφῆρεσε τὸ Μετζηδιέ,
καὶ τοὺς σταφιδάδες διέ,
ποῦ φονάζουν ἄρε μᾶρε,
κι' ἄντε ντᾶρε βγῆν ἀντᾶρε,
ἄρε ποῦ τὸ πᾶς τὸ κλιᾶρε;

Ἐρδι, Ντεληγιάνν-Ἄγᾶ,
σύ καὶ τρέφεις κι' ὀδηγεῖς με,
μὰ θὰ βᾶψουμε ταῦγὰ
δίγως προῦπολογίσαμε.

Φεύγουν τῆς Βουλῆς γαμπροί,
κι' ἴσως μετὰ τὴν Λαμπρὴ
νὰ ξανάλθουν ἐδῶ πέρα
γιὰ τὴν δοῖα τὴν δευτέρᾳ.

Θωδωράκη λυγιστέ,
γινῶν οἱ Τοῦρκοι τεκεσετέ,
κι' ἐμπροστὰ σου, θαυμάστέ,
στέχουν παρουσιασετέ.

Ἐρδι πάλι τὸ Κορδόνι,
γὰί γὰί τὸ καθρόνι,
γὰί καὶ τὸ πατερό...
καὶ τοῦ χρόνου πᾶ γερό.

Καὶ καρπόδαῖς ποικιλιάς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Ζωή, τὸ Περιοδικόν,
εἰς ἄκρον φιλολογικόν.
Ἄπαξ τὸ βγάζει τοῦ μηνός
Ἄποστολος Μιχαλῆνος.